

Roeien Uitzonderlijk lange bootrace in Groningen is een zware beproeving

In De Hel is het immer ijzig koud

Door: Johan Faber

Gepubliceerd: maandag 26 november 2007 00:06

Update: maandag 26 november 2007 00:05

Een superstorm bleef uit, maar toch hadden de roeiers het tijdens de jaarlijkse Hel van het Noorden zwaar te verduren. Zes kilometer voeren ze tegen de wind in over het Eemskanaal.

Zware windstoten bleven uit, maar toen gisterochtend om tien over acht de laatste boten bij het clubhuis van de Groningse Studenten Roeivereniging Aegir te water gingen, stonden de vlaggen toch strak aan de masten te wapperen. De club, gevestigd op een bedrijventerrein met een klein haventje dat uitkomt op het Eemskanaal, vierde dit jaar de dertigste editie van de Hel, maar de ambiance was nog niet feestelijk te noemen. Het was net een half uur licht, en de wind sneed met ijzige vlagen langs vaalkleurige loodsen.

De roeiers hadden geen last van de kou, maar misschien deden ze alsof. Hun kleding bestond uit een thermo-hemd met lange mouwen met daar overheen een T-shirt, plus een nauwzittende, korte stretchbroek over een legging. Sommigen hadden een petje of muts op, maar niemand droeg handschoenen. Op de houten vlonders gingen de gympen uit. Terwijl de boten al in het water dobberden, gaven de coaches nog een paar laatste aanwijzingen.

'Lekker varen jongens, en laat je niet inhalen.' 'Check even die overslag.' 'Technisch roeien, houd het simpel.'

De Hel van het Noorden is een achtervolgingsrace voor de skiff en de twee-zonder-stuurman. De race wordt gevaren op het Eemskanaal, een drukbevaren waterweg die Groningen met Delfzijl verbindt.

Zijn naam dankt de Hel niet alleen aan het weer, maar ook aan de uitzonderlijke lengte van het parcours. Eerst moeten de deelnemers maar liefst elf kilometer 'oproeien' van het clubhuis over het Eemskanaal naar de start, bij kilometerpaal tien, ter hoogte van het dorp Woltersum. De race zelf is zes kilometer lang, en voert terug over het kanaal, in de richting van de stad Groningen.

De race was sterk bezet. Als eersten zouden de heren twee-zonder-stuurman van start gaan, een nummer dat meteen spektakel beloofde – de eerste vier boten werden bemand door een aantal leden van de Holland Acht en de nationale selectie vier-met-stuurman.

Het Eemskanaal is een kaarsrechte streep door de Groningse vlakke, zestig meter breed, en van beide zijden geflankeerd door hoge bomen. Op de dijk bij de start had zich een kleumende groep volgers verzameld. Men keek uit over het kanaal, dat zover het oog reikte vol met boten lag. De gezichten van de roeiers stonden strak en bloosden. Ze hadden de wind, die uit het noordwesten kwam, straks schuin tegen.

Om vijf voor half tien gingen Christof Coenders (vier-met-stuurman) en David Kuiper (Holland Acht) met de eerste boot over de denkbeeldige startlijn. Ze zochten direct de hoge wal op om beschutting te zoeken tegen de wind. Een voor een, met korte tussenpozen, volgde de rest van het veld, en spoedig lag er op het Eemskanaal een lang lint van boten.

Ruim twintig minuten later, bij kilometerpaal vier, kwamen Coenders en Kuiper over de finish, op de hielen gezeten door boot twee, met Rogier Blink (vier-met-stuurman) en Mitchel Steenman (Holland Acht), die als enige van het hele veld korte mouwtjes droegen. Later in het clubhuis bleek dat Blink en Steenman met 22'04" ook de snelste tijd hadden neergezet.

Veel tijd om uit te blazen hadden de roeiers niet, want de donkere lucht werd steeds dreigender. Aan de horizon verscheen een regenboog, toen nog een, en een halve minuut later begon het te stort-regenen. De druppels waren zo koud dat ze pijn deden aan het gezicht.

Om kwart over tien kwamen de eerste verregende deelnemers aan bij het clubhuis van Aegir. De roeiers tilden hun boot uit het water, lieten het water eruit lopen, en begaven zich op natte sokken naar hun trailer. Ze omklemden de romp met blote handen, die wit zagen van de kou.